

той съсредоточавалъ всичкитѣ си мисли върху него, отдѣляйки се напълно отъ всичко друго. Веднажъ нѣкой попиталъ Нютона, какъ той е стигналъ до „закона за всемирното привличане“. — Той му отговорилъ:

— Като мислѣхъ непрестанно върху него.

Случвало се, че отивайки въ трапезарията, Нютонъ отъ разсѣяностъ се намиралъ на улицата, очуено се оглеждалъ и запитвалъ:

— Защо съмъ тукъ?

Следъ това се връщалъ съ бързи крачки въ кабинета си, залавялъ се наново за работа, като забравялъ, че билъ виканъ да се храни.

Веднажъ на обѣдъ отишълъ да донесе вино, за да почерпи гоститѣ си. Изминали се петъ, десетъ, петнадесетъ минути, но домакинътъ все не се връща. Гоститѣ започнали да се поглеждатъ. Близкиятъ приятелъ на Нютона отишълъ да види що става съ него. Той скоро се върналъ и съобщилъ усмихнато:

— Седи на масата въ работната си стая и пише.

Гдето и да се намиралъ Нютонъ, неговиятъ умъ продължавалъ да работи. Когато го избрали депутатъ въ Народното събрание отъ страна на университета, той се явявалъ редовно въ заседанията, но никога не вземалъ думата да говори. Това той намиралъ за излишно, понеже мисълта му винаги бивала заета отъ други работи. Само веднажъ чули гласа му въ Народното събрание, и то когато се обръщалъ къмъ служителя съ думитѣ:

Моля ти се, старче, затвори вратата. Силно духа.

За да не говори въ Нар. събрание, прѣчила му неговата вродена скромностъ и стѣснителностъ. Той се много боялъ да говори публично. При об-